

Ви хочете померти?

Жити означає не уникати смерті,
а обирати дієве життя

Визначтеся, перш ніж стати вогнем та водою.
Хоч би що ви обрали, простягніть свою руку.
Життя та смерть усім дано.
Що вони оберуть, дано їм буде.

Cir, 200 p. do P.X.

Mедсестри здаються мені божевільними.
Вони й дали говорять, що все гаразд, що в мене все буде добре. Вони кажуть, що залишається зі мною і нема чого хвилюватися.

Але чому ж вони бігають навколо мене?
Чому вони такі налякані?
Чому вони мене перевертають, тримають, шепочуться про мене?

Вони гудуть як бджоли навколо мене.
Я опустив погляд на своє тіло — воно не схоже на моє тіло.
Я подивився на свої руки — вони не схожі на мої руки. Я подивився на залишки зеленого тренувального костюма, на тенісні туфлі й побачив — вони стали одним цілим із моїми руками та ногами.

Біль нестерпний.
Пожежа цього ранку змінила все.
Усе.
Медсестра знову каже, що все добре. Я знаю, що це не так.

1 · Ви хочете померти?

Я справді все сплутав сьогодні. Нині я підірвав гараж моїх батьків.

Я не хотів.

Це була навіть не моя провина, якщо чесно.

Просто раніше, цього ж тижня, я спостерігав, як кілька старших дітей з моєго району граються з вогнем. Вони накапали трохи бензину на тротуар, відступили, а потім один з них, хлопець із сьомого класу, кинув туди сірника.

Калюжа спалахнула мов жива.

Це було неймовірно.

Я подумав: якщо вони змогли це зробити й нічого не сталося, я теж зможу.

Того ранку, щойно мама з татом пішли, я попрямував у гараж. Запалив невеликий шматочок картону, підійшов до каністри бензину на 20 літрів, і нахилив її, щоб вилити трохи на картон.

Так само, як було в старих хлопців, я хотів, щоб полум'я танцювало.

Але підняти велику червону каністру я не міг, вона була занадто важка.

Тому я прилаштував запалений шматок картону на бетонний підлозі гаража, став на коліна, обійняв каністру і обережно нахилив її до полум'я, почав чекати, коли рідина витече.

Цього не трапилося.

Усе, що я пам'ятаю далі, — великий «бум». Вибух відкинув мене до противлежної стіни гаража.

У моїх вухах дзвеніло.

Мое тіло боліло.

Одяг був просякнущий бензином.

Я був у вогні. Я був у вогні!

Я був запаморочений. Усе навколо мене горіло.

Єдиним способом вийти з гаража було повернатися крізь полум'я.

Я навіть згадав, як мене вчили: зупинитися — впасті — перекотитися.

Але я був такий наляканий.

І було дуже боляче.

Мені потрібен був хтось, щоб мене врятувати.

Тож я просто побіг.

Я біг через полум'я.

Я пробіг двома сходинками й відчинив двері будинку, насилу з криком забіг у дім. Не знаючи, що робити далі, я бігав сходами. Волав, щоб хто-небудь якимось чином мені допоміг.

Я зупинився, воляючи, в передпокой.

Я й далі був охоплений полум'ям.

Дві мої сестри спустилися вниз, побачили мене, затулили руками обличчя і закричали від жаху.

Потім я побачив Джима, моого старшого брата, який мчав до мене. Він підхопив килимок на вході й почав ним мене бити. Він махав і махав тим килимом переді мною. Потім штовхнув мене на землю, замотав у килим і виніс надвір.

Вогню вже не було.

Але збитків було завдано.

За кілька хвилин примчала швидка допомога. Я намагався добігти до неї, та ледве міг поворухнути ногами, тож просто пошкодивши гав. Голий. Мої шкіра й одяг згоріли.

Я дуже сподівався, що ніхто мене не побачить.

Мені було соромно. Я був наляканий. Мені було холодно.

Хотілося просто потрапити всередину.

Я вліз у машину швидкої, а Джим, який ішов слідом, уже був готовий стрибати в неї.

«На жаль, вам не можна», — сказав фельдшер і зачинив дверцята.

Джим намагався сперечатися, пояснював, що ми брати, але чоловік тільки сказав: «Перепрошую», — і зачинив усі двері.

Швидка зірвалася з місця. Крізь заднє вікно я бачив, як мій брат та дві сестри стоять на подвір'ї, а за їхніми спинами здіймається дим.

Ми пойхали.

Усе це сталося сьогодні вранці.

Зараз я тут, у палаті невідкладної допомоги.
Усе змінилося.

Я відчував страшенну самотність.
А потім почув голос у коридорі.
Мама!

Нарешті!

Вона завжди робить усе краще за всіх. Я знаю, вона владнає і це.

Я чую її кроки.

Я бачу, як хтось відсунув штору, яка закривала мене.

Вона підходить до мене, бере мою обпеченою руку у свою, ніжно гладить мою лису голову.

«Привіт, синку», — промовляє вона з усмішкою.

Я дивлюся на маму. Сльози — я навіть не підоzerював, що стримую їх, течуть по щоках. «Мамо, — кажу трепетячим від страху голосом, — я помру?»

Я знаю, це погано. Я так хочу її теплої підтримки, хочу, щоб вона стерла мої страхи, хочу, щоб мене обійняли, дали мені надію та впевненість. Я хочу, щоб вона владнала все поцілунками, як тільки мама вміє.

Я чекаю на її обіцянку, що вона подбає про все. Як завжди робить.

Як завжди робить.

Мама ніжно затискає мою руку у своїй.

Вона дивиться мені в очі.

Збиралася з думками.

І запитує: «Джоне, ти хочеш померти? Зараз ти вибираєш, не я».

За три літа до пожежі я був у сусідньому басейні.

Це був звичайний для Середнього Заходу липневий день, ідеальний для купання. Висока вологість. Страшеннна спека. Пекуче сонце. Що може бути краще?

Вода кишіла дітьми, а тераса була заповнена батьками. Мені залишалося кілька тижнів до семи років, я щойно вчився